

slabo oblečena; na nogah sta imela raztrgane črevlje, da so jima palci gledali v mrzli večer. Počasi sta stopala proti vasi. Deček je nesel na rami gosli.

„Dobra dečka, povejta nama, kje naj prenočiva, da ne bova ljudem v nadlego?“ vpraša starec s slabotnim glasom.

„Z nama pojdiva!“

Šli smo proti vasi. Zavili smo v našo hišo, kjer sta sedla tujca za ognjišče, da bi se ogrela. Starcu ni bilo dobro. Začel je težko dihati in prosil je naj ga denejo na gorko. Izpolnili so mu željo in mu dali skromno večerjo, kakršno so imeli že pripravljeno.

Drugi dan je bil starec še bolj slaboten. Želel je duhovnika, da bi se izpovedal. Izpolnili so mu tudi to željo. Spravil se je z Bogom.

Potem je zaželel gosli. Deček mu jih je prinesel. Vzravnal se je pokonci in potegnil z lokom po strunah. Gosli so zapele otožno in žalostno. Deček in Poldek sta se jokala. Tudi meni je bilo težko pri srcu. Gosli so pele in pele, a starcu niso mogle dati zdravja . . .

Tuji deček je ostal tisto zimo pri nas. Spomladi je pa šel bogvekam. Od tedaj ga nisem več videl.

* * *

Tako sva živela s Poldkom. Enkrat je pa tudi on legel in ni več vstal. Zahrepenel je z orjaško silo po življenju in zdravju, a ni bila volja božja.

Kmalu po tistem južnem vetru so zaveli iznova mrzli severni piši. Zvončki so oveneli in oledeneli. Vrani so se podili po zraku.

Poldek je tedaj zasnival večni sen. V cvetu mladosti . . .

Vseh teh dogodkov se spominjam ob tej uri, in težko mi je pri srcu . . .

Bojko.

Prvi maj.

Dobro jutro, dragi bratec,
Dobro jutro Bog ti daj!
Vstani brzo, urno vstani
In pozdravi — prvi maj!

Glej, vse polje kakor zlato,
Biseri po njem blesté,
Hrast se smeje v svetem miru,
Jelke v rajski dan šumé.

In devojka zlatolasa
Preko tihih trat hití,
Pesem peva . . . in v veselju
Sinje ji oko blesti.

Ah, pomlad je — ta nevesta,
Ženin pa je zlati maj . . .
Vstani urno, dragi bratec,
Bog ti dobro jutro daj!

A. P. Grigorjev.

